

Scrisoarea deschisă adresată Adunării din Laodiceea (Capitolul 3,14-22)

Caracteristici generale

Domnul se prezintă de fiecare dată primelor patru Adunări cu o parte din caracteristicile pe care Ioan le-a văzut la El (capitolul 1,12-16) sau care sunt exprimate prin cuvintele Lui proprii (capitolul 1,17-18). În fiecare din ultimele trei scrisori deschise, El se descoperă însă cu caracteristici noi (în scrisoarea deschisă adresată Sardesului este amintită o caracteristică din capitolul 1,16). Stările de lucruri din aceste ultime două Adunări se deosebesc în foarte mare măsură de cele din Adunările anterioare, și de aceea Domnul se prezintă într-un fel, care corespunde exact stărilor finale, prezentate în aceste scrisori deschise.

Oricare ar fi starea generală a Bisericii în diversele timpuri, El nu renunță la Biserică. Dacă ea a încetat să fie un purtător al mărturiei pentru Dumnezeu și un luminător în întuneric, sentința lepădării va fi executată în cele din urmă (capitolul 3,16), dar această zi nu a sosit încă, cu toate că ea se apropie tot mai mult. Ca mărturie exterioară pentru Dumnezeu, Biserica mai este încă recunoscută și judecată, și prin scrisorile deschise ea mai poate fi apelată în poziția ei de Biserică. Dumnezeu nu a lepădat încă biserica mărturisitoare, și nici nouă nu ni se cuvine s-o facem. Noi regretăm situațiile dezagreabile din ea și respingem participarea la fărădelegile care au loc sub tutela ei, dar în exterior ea este încă mărturia lui Dumnezeu pe pământ. Amenințarea necondiționată cu lepădarea și ratificarea lepădării sunt două lucruri diferite. Prima a fost rostită, cea de-a doua este încă viitoare. În scrisoarea deschisă adresată Laodiceei este prezentată starea din urmă a bisericii mărturisitoare, dar ea nu este încă public lepădată. În ceea ce privește starea și practica, s-ar putea ca Laodiceea să se fi abătut mai mult decât toate celelalte Adunări, dar poziția ei înaintea lui Dumnezeu ca Biserică nu poate fi pusă la îndoială; de aceea este ea apelată aici.

În capitolele 2 și 3 se vorbește Bisericii în caracterul ei public ca mărturie, ca și Casă a lui Dumnezeu, în care se savurează cele mai înalte privilegii. De aceea ea poartă și responsabilitatea cea mai mare și este primul obiect al judecății divine (1 Petru 4,17). Când, dimpotrivă, Adunarea este privită ca trup al lui Hristos, ca totalitatea tuturor credincioșilor adevărați de pe pământ, bineînțeles ea nu vine la judecată. Mărturia încredințată administrării omenești aparține primului domeniu responsabil, ultimul domeniu, trupul lui Hristos, dimpotrivă, este exclusiv roada Duhului Sfânt. Credincioșii adevărați și mărturisitorii falși pot să-și găsească intrarea în *Casă*. *Trupul* însă îl pot constitui numai credincioșii adevărați. Niciun credincios adevărat nu trebuie să se teamă că va cădea sub judecata amenințătoare categorică prezentată în versetul 16. Cuvintele »vă voi lua cu Mine« (Ioan 14,3) și »te voi vărsa din gura Mea« (Apocalipsa 3,16) prezintă soarta diferită a celor veritabili și a celor falși, a credincioșilor adevărați și a simplilor mărturisitori. O mărturie goală, fără viață din Dumnezeu, este așa de respingătoare pentru Domnul, că o lepădare totală din partea Lui este singura cale, pe care sfințenia Sa poate fi păstrată public.

În scrisoarea deschisă către Filadelfia nu găsim niciun cuvânt de mustrare, aici nu este nicio laudă.

Titlurile Vorbitorului divin

14. »Acestea le spune Cel care este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul creației lui Dumnezeu.« Aceste titluri sunt foarte potrivite pentru scrisoarea deschisă adresată Bisericii din ultimele zile. Ele se potrivesc exact pentru starea ei actuală, starea din Laodiceea. Ca de obicei, este apelat îngerul Adunării. Prin aceasta se recunoaște poziția ei ca Biserică. Starea lăuntrică, spirituală, a acestei Adunări a pricinuit deja, cu treizeci de ani mai înainte, apostolului Pavel mari lupte lăuntrice (Coloseni 2,1). Cauze multiple au dus la decăderea ei, în

mod deosebit mândria, bogăția materială și mulțumirea cu sine însuși, și cu acestea se lauda ea. Cât de potrivite sunt de aceea aceste titluri ale Domnului!

1. »Amin« Cuvântul ebraic amin înseamnă *trainic, adevărat, neschimbabil*. Acest cuvânt îl găsim și în Isaia 7,9 (de două ori) și Isaia 65,16. Cuvântul grecesc corespunzător este redat prin cunoscutul cuvânt »adevărat«, unde în evanghelia după Ioan – și numai acolo – este folosit dublu și apare în felul acesta de aproximativ 25 de ori. Exprimă certitudinea divină, autenticitatea și siguranța. Aici însă este folosit împreună cu articolul hotărât (*remarcă*: în versiunea românească a Bibliei nu se poate reda aceasta – ar fi trebuit spus „Aminul”); expresia »Amin« ne arată o altă glorie a Domnului nostru, un alt titlu, care descrie ființa Sa. – Spre deosebire de El, Biserica a eșuat total în privința aceasta; să trăiască și să acționeze corespunzător făgăduințelor și adevărului lui Dumnezeu, și în felul acesta să fie o mărturie clară despre acestea. Dar în Hristos totul este în siguranță; în El avem garanția, că în El se va împlini orice făgăduință, că va fi confirmat și dovedit orice adevăr (2 Corinteni 1,20).

2. »Martorul credincios și adevărat.« Scurgerea secolelor este semănată cu dărâmături. În afară de Unul singur, orice mărturie personală și colectivă pentru Dumnezeu a eșuat. Biserica, dăruiată din belșug odinioară cu adevărul și privilegiile, s-a dovedit a fi cea mai puțin credincioasă între mulții martori, începând de la Adam. A fost ea un administrator credincios al comorilor harului divin? Este ea un martor adevărat al ființei lui Dumnezeu? Este ea prezentarea vie a lui Isus Hristos pe pământ, expresia a ceea ce El *a fost* și a ceea ce *este*? Vai, nu, în privința aceasta Biserica a eșuat, ea L-a alungat chiar afară. Ascultă strigătul ei de bucurie: »Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de *nimic*« - nici măcar de Hristos, viața noastră și nădejdea slavei. Însă El, Cel care a fost dat afară, zăbovește încă șovăitor la ușă, dar El stă *afară*. Privește această minune: »Iată, Eu stau la ușă și bat«, și aceasta El o face încă și astăzi. Între toți martorii, care s-au arătat vreodată, Biserica poartă cea mai mare responsabilitate, dar ea este astăzi o grămadă mare de dărâmături. Ea este, în ceea ce privește starea ei lăuntrică, spirituală, ruinată, și aceasta nu de către dușmani exteriori, ci prin aceia care au mărturisit că sunt prieteni. Lăudăroasă, mândră, încărcată cu bogăție – și mulțumită, cu toate că Hristos stă afară! Aceasta era Laodiceea, și aceasta este Biserica astăzi. Ea nu era nici martor credincios și nici martor adevărat. Dar Hristos este ambele, și în felul acesta inima este încă o dată mângâiată, dacă ne luăm privirea de la dărâmăturile și de la ruina din jur și privim la El. Ce liniște găsim atunci pentru duh și suflet! Aici credința are un fundament puternic în mijlocul schimbărilor radicale care au loc pretutindeni în domeniul mărturisirii creștine. Numai Hristos este Martorul adevărat al lui Dumnezeu.

3. »Începutul creației lui Dumnezeu.« Creația, dată odinioară lui Adam pentru a o conduce și păzi, a evoluat din rău în mai rău, în ceea ce privește guvernarea și administrarea ei, chiar și în ce privește relațiile bisericești și sociale. Dar cineva a avut dreptate, când a spus: „Ruinarea a ceea ce este cel mai bun, a Bisericii, este cea mai rea ruinare.” Lumea pare să facă ultimul salt în vârtejul fărădelegii. Ritualismul, introducerea obiceiurilor serviciilor divine fixe, conduc spre sistemul papal și un raționalism crescând, care pune mintea omenească – dusă în rătăcire prin păcat - deasupra comunicărilor divine, și spre necredință. Primul sistem, pe care l-am numit, va ajunge sub conducerea unui alt conducător – nu a unui papă, ci a lui Antihrist; raționalismul va ajunge la dezvoltare deplină într-un om, al cărui nume Cuvântul lui Dumnezeu nu-l numește, dar care este numit »fiara« - caracterizat prin brutalitate, batjocorirea lui Dumnezeu, prigoane și omoruri sub călăuzirea lui Satan. Acești doi oameni pot să trăiască deja acum pe pământ, și putem presupune, că, așa cum odinioară Iudeii și păgânii s-au unit la răstignirea Domnului nostru, și puterile ritualismului și raționalismului, care strică Biserica, vor fi conduse mai târziu de un Iudeu și de un păgân. Acești doi vor apărea public, când tot ceea ce îi împiedică va fi luat din cale și lucrurile au ajuns la deplina lor dezvoltare. Numele Laodiceea se compune din două cuvinte grecești cu înțelesul de „popor” și „drept” (înseamnă deci „drepturile poporului”); în aceasta se poate vedea și un indiciu la lupta care se duce în multe țări pentru a obține adevăratele sau pretinsele drepturi ale oamenilor. – În timpul sfârșitului se va anula toată ordinea morală, socială și politică (Apocalipsa 6,12-17), ca apoi să facă loc unei domnii tiranice prin „fiară”.

După aceea, la sfârșit, creația va fi restaurată sub Hristos, »Începutul creației lui Dumnezeu« (Psalmul 8; Efeseni 1,10-22 și alte locuri). De aceea tocmai acest titlu conține un indiciu la ruina creației vechi de 6000 de ani, despre care Biserica este ultima mărturie. Prin »creația lui Dumnezeu« din acest verset se înțelege restaurarea minunată, extinsă, a lucrurilor cerești și pământești, a creaturilor vii și a celor moarte, deci Împărăția de o mie de ani. Hristos ca Om este numit aici »Începutul« acestei creații. Prin titlurile anterioare ale Vorbitorului divin ne sunt îndreptate privirile de la Biserică spre Hristos, de la mărturia ei stricată spre El, Garantul adevărului și al tuturor făgăduințelor, Martorul credincios și adevărat. Aici inimile noastre pot să privească în adorare o stare viitoare de fericire negrăită, o creație¹ nouă, al cărei început este Hristos².

Starea dezgustătoare a Bisericii

15.-16. »Știu lucrările tale, că nu ești nici rece, nici în clocot; aș vrea să fi fost rece sau în clocot. Astfel, pentru că ești căldicel – și nici rece nici în clocot – te voi vărsa din gura Mea.« Cuvintele »Știu lucrările tale« apar de cinci ori în scrisorile deschise; ele lipsesc la Smirna și Pergam. În scrisorile deschise către Efes și Tiatira sunt numite după lucrări și alte lucruri, pe care Domnul le cunoaște. La Sardes, Filadelfia și Laodiceea cuvintele »Știu lucrările tale« se referă la starea generală și situația generală a Bisericii. Cuvintele cu conținut bogat »cunosc« sau »știu« apar însă de șapte ori și sunt adresate îngerului fiecărei Adunări. În felul acesta este confirmată atotștiința Domnului nostru, această însușire divină. Pentru slăbiciunea din Filadelfia, această explicație, că Domnul are cunoștință deplină despre toate, chiar și despre ce este ascuns oamenilor, este un adevăr întăritor. Pe de altă parte, gândul la ochii Domnului, care văd totul, care cercetează adâncimile inimii, trebuie să fi fost insuportabil pentru Laodiceea, ținând seama de nepăsarea ei, de glorificarea ei și de viața ei de plăceri. Ceea ce Domnul constată aici deosebit, este starea de *indiferență* a inimilor. Biserica este în această ultimă perioadă a istoriei ei în starea cea mai rea. Oamenii ar putea vedea în Tiatira răul cel mai mare; Domnul explică însă, că starea, în care a căzut Laodiceea, era cea mai respingătoare. Și în această stare, Laodiceea se mai lauda! Să observăm, că aici se folosesc expresiile rece și cald, și nu mort și viu. Dacă ar fi fost folosite acestea din urmă, atunci ar fi trebuit să se pună întrebarea, dacă ei sunt mântuiți sau pierduți; dar atitudinea lor față de El este descrisă prin cuvintele »nici rece, nici în clocot«. Nu ura, ci *indiferența* totală față de Domnul este exprimată prin cuvântul »căldicel«³.

Noi nu suntem de acord cu părerea, care este uneori susținută, că starea de indiferență din Laodiceea a rezultat din starea din Filadelfia. O astfel de interpretare conduce la greutăți de nedepășit. Fără îndoială starea rece și moartă din Sardes, și starea slabă, dar caldă, din Filadelfia au exercitat numai o influență redusă asupra stării generale din Laodiceea. Presupunem, că legalismul din Tiatira, lipsa de sensibilitate spirituală din Sardes și *renunțarea* la ceea ce în Filadelfia a fost păzit și ținut cu tărie, precum și alte cauze au contribuit să dea naștere la starea din Laodiceea – indiferență absolută față de Domnul. Ce poate Domnul să facă cu o astfel de Biserică? Dacă ar fi fost rece – este clar că ea ar fi avut o astfel de atitudine – sau dacă ar fi fost în clocot – atunci ea ar fi arătat o oarecare măsură de activitate spirituală – atunci s-ar fi putut

¹ Nu încă nouă în înfățișarea ei, dar nouă în principiile dominante; toate lucrurile vor fi restaurate potrivit cu gândurile lui Dumnezeu.

² Sunt cel puțin 4 domenii, în care Hristos este văzut ca și Cap: 1. Capul trupului (Coloseni 1,18; 2,19); 2. Capul unei familii sau rase, și anume a acelora care sunt în Hristos (1 Corinteni 15,22,45-49; 2 Corinteni 5,17; Galateni 3,28); 3. Capul creației (Efeseni 1,21-22; Coloseni 1,15-17; 2,10); 4. Capul unui bărbat (1 Corinteni 11,3). Gândurile deosebite în aceste 4 domenii sunt: 1. unirea cu El; 2. văzuți în El; 3. *demnitatea* Sa; 4. poziția lui ca *Domn*. Titlul »Începutul creației lui Dumnezeu« include și faptul că El este Capul.

³ Domnul vorbește aici numai de starea acelora, care stau în legătură cu El. Nicidecum nu este vorba, dacă cineva este mort spiritual, sau viu, mântuit sau nemântuit, ci este vorba de starea lăuntrică, sau morală, a unui om, care stă într-o anumită relație recunoscută cu Domnul, chiar dacă este numai o simplă relație exterioară.

face ceva. Dar o atitudine nedecisă, neutrală, față de Domnul și față de adevăr este așa de odioasă, că ea trebuie imediat dată la o parte. De aceea starea ultimă a Bisericii este cea mai rea. – Filadelfia este îmbărbătată prin făgăduința »Eu vin curând«, Laodiceea este amenințată cu judecata prin cuvintele »te voi vărsa din gura Mea.« Atât împlinirea acestei făgăduințe, cât și aplicarea judecății sunt anunțate ca fiind imediate. De mai multe ori s-a accentuat deja, că stările ultimelor patru Biserici vor continua să existe în același timp până la sfârșit. Marea mulțime din Tiatira și Sardes va avea parte de soarta anunțată pentru Laodiceea, în timp ce rămășița acestor Adunări, în același mod, vor avea parte de binecuvântarea deosebită a Filadelfiei, și anume, să fie luată, ca să fie la Domnul. Venirea Domnului nu este amintită în scrisoarea deschisă adresată Laodiceei. Lepădarea publică a Laodiceei ca martor al lui Dumnezeu va avea loc la răpirea sfinților cerești; cu alte cuvinte, răpirea din Filadelfia și lepădarea Laodiceei vor avea loc în același timp; ultimul eveniment este dependent de primul. Creștinătatea, a cărei istorie a început cu lumina cea mai strălucitoare, se va sfârși sub norii cei mai întunecați, care au fost vreodată deasupra drumului omului cu responsabilitate.

Preamărirea mândră și condamnarea din partea Domnului

17. »Pentru că spui: Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic! Și nu știi că tu ești cel nenorocit și de plâns și sărac și orb și gol.« Filadelfia nu are niciun cuvânt de spus cu privire la sine însuși, însă Laodiceea are. Realmente există o diferență mare, aproape sub toate aspectele, între aceste două Adunări. În Laodiceea domnea nu numai o stare de mulțumire de sine, ci era și o *glorificare* plină de mândrie, care este păstrată aici în scris: »Spui: sunt bogat«. *Cetatea* se putea lăuda cu bogăția ei materială, și *Adunarea* a vrut în aceeași măsură să se laude cu bogățiile ei. În afară de aceasta, ea și-a înmulțit bogăția: »m-am îmbogățit!« Fără îndoială Adunarea din Laodiceea avea influență, număr mare, daruri, realizări deosebite, aptitudini spirituale și alte aptitudini atrăgătoare, și fiind în posesiunea acestor lucruri, s-a lăudat. Vai, aceste lucruri – cu prețul pierderii comportării și gândirii spirituale și al dragoste adevărate și fierbinți pentru Domnul – pot fi privite numai ca dăunătoare și mai devreme sau mai târziu trebuie să sfârșească în judecată, dacă nu are loc pocăința. După propria ei evaluare, ea nu avea nevoie de nimic. Ea nu avea nici inimă pentru Domnul și nici dorință după prezența Sa. Ea putea să se laude, cu toate că a fost rostită o judecată, care urma să aibă loc în curând (versetul 16) și cu toate că Hristos, izvorul vieții și nădejdea slavei, stătea afară (versetul 20). Această stare din Laodiceea este și pericolul deosebit din zilele noastre.

Cum apreciază Domnul această stare? Ce valoare are mărimea și felul bogăției din Laodiceea înaintea ochilor Săi? El spune: »ești cel nenorocit și de plâns« și pe lângă aceasta »sărac, orb și gol«. Articolul hotărât, care însoțește de fiecare dată aceste însușiri, face și mai clară seriozitatea și gravitatea sentinței, pe care Domnul o rostește cu privire la Laodiceea. »Cel nenorocit« și »cel de plâns«, deci un tablou al unei nenorociri foarte mari, este mai degrabă subiectul îndurării. Ei erau săraci în lipsa adevăratelor bogății, orbi cu privire la starea lor proprie și orbi pentru slava Domnului; erau goi, deoarece le lipsea neprihănirea divină. Încă o caracteristică întregește tabloul trist, care ne este prezentat aici despre această Biserică fără Hristos: »... și nu ști«. Adevărata ei stare înaintea ochilor Domnului îi era complet necunoscută. Dacă ar fi fost cea mai mică cunoștință despre sărăcia ei, ar mai fi existat speranță. Dar lipsa oricărui simțământ pentru aceasta. De aceea nu a mai rămas nimic altceva de făcut, decât să fie »vărsată din gura Lui«, lepădarea.

Trei semne ale stării din Laodiceea și trei oferte din partea harului

18. »Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să fii bogat, și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, să-ți ungi ochii, ca să vezi.« Cele trei caracteristici esențiale ale Laodiceei au fost sărăcia, orbirea și goliciunea ei, și acestea sunt lucrurile, cărora Domnul nostru în harul Său vrea să le iese în întâmpinare. El ar fi putut să poruncească, dar El îi sfătuiește »să cumperi de la Mine aur curățit prin foc«. Cuvântul a cumpăra nu trebuie să ne facă nici un fel de greutate. Hristos are comorile harului, bogăția cerului, la dispoziția Sa. Condițiile, cu care El vinde, le stabilește El singur: »Voi toți cei însetați, veniți la ape, *chiar și cel care n-are bani!* Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, *fără bani și fără plată*« (Isaia 55,1). Dreptul de a veni și a cumpăra vi-l dă nevoia și sărăcia voastră. Aurul, curățit prin foc, arată neprihănirea (sau dreptatea) divină; fără ea – ce mare sărăcie!; cu ea – ce mare bogăție! Oricine crede în Domnul Isus Hristos, primește neprihănirea divină, »neprihănirea din Dumnezeu prin credință« (Romani 3,21-26; 4,5; Filipeni 3,9). Hainele albe sunt dreptățile (sau faptele drepte) ale sfinților (capitolul 19,8), ele vorbesc deci despre neprihănirea (dreptatea) practică. Aceste haine ar acoperi rușinea goliciunii lor, dar numai acela le poate primi, căruia mai înainte i-a fost socotită neprihănirea (dreptatea) divină și în felul acesta i-a fost dăruită. Alifia pentru ochi este necesară pentru capacitatea de diferențiere spirituală; Duhul Sfânt trebuie să deschidă ochii, ca să poți vedea corect (1 Ioan 2,20).

Ultimul apel al Domnului

19. »Eu îi mustru și îi disciplinez pe toți câți îi iubesc; fii plin de râvnă deci și pocăiește-te!« În prima parte a acestui verset Domnul confirmă un adevăr general, pe care îl găsim în ambele Testamente (Proverbe 3,11-12; Evrei 12,5-6). El a vorbit mai înainte cu o severitate neobișnuită, starea din Laodiceea a făcut necesar să vorbească așa. Cuvintelor de muștrare aspră, care au fost adresate îngerului Bisericii, trebuie să le urmeze acțiunea de judecată finală, vărsarea din gura Lui. Dar creștinii de atunci, ca și cei de astăzi, trebuiau să știe, că muștrarea Domnului, precum și disciplinările mult mai severe, care urmau să vină din partea Lui, rezultau din *dragostea* Lui, și nu erau un capriciu, așa cum ar putea să fie la părinții pământești. El solicită: »fii plin de râvnă deci și pocăiește-te!« Domnul voia să-i zguduie din amorțirea și indiferența lor, în care se scufundaseră. El voia să le trezească din nou interesele. A atins această atenționare, de a fi plin de râvnă și a se pocăi, conștiința celor din Laodiceea? Acesta ar fi fost primul pas spre restabilire. A avut el loc? Marea majoritate nu a făcut-o. Dar noi putem mulțumi lui Dumnezeu, că au fost unii care au sesizat și au auzit chemarea la pocăință. Dar marea majoritate merge tot așa mai departe. Starea din Laodiceea a ajuns astăzi la deplină dezvoltare și este starea caracteristică a Bisericii de astăzi. Judecata anunțată în versetul 16 asociației creștine mărturisitoare nu se poate ocoli și este gata să aibă loc.

Domnul stă înaintea ușii, bate și vorbește

20. »Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.« Secole la rând această chemare gingașe și emoționantă a fost tema cântărilor creștine și a mesajelor creștine. – Ultima chemare, care se adresează la întreaga corporație, o citim în versetul 19; cuvintele Sale din acest verset se adresează numai la persoane singulare, la »cineva«, care aude vocea Sa. Între amenințarea cu vărsarea din gura Lui (versetul 16) și executarea acestei judecăți, Domnul stă afară - »Iată, Eu stau la ușă« - și prin aceasta exprimă, că El nu poate să mai aprobe starea lăuntrică a corporației creștine mărturisitoare. Dar Domnul bate la ușă și vorbește. Ce prezentare bogată a harului în cele mai rele împrejurări! Domnul nu poruncește să se cumpere (versetul 18) și nici nu forțează intrarea. El sfătuiește să se cumpere și bate la ușă. »Eu stau la ușă și bat« - El o face acum și continuă să o

facă. Cuvintele arată, că El stă permanent și bate. Domnul nu vrea să constrângă recunoașterea prezenței Sale, dacă ea nu este dorită și acolo unde nu este dorită. Călătorilor deznădăjduiți, care mergeau spre Emaus, »S-a făcut, că vrea să meargă mai departe« (Luca 24,28). Dar ei au stăruit de El și au zis: »Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut.« »Și a intrat să rămână cu ei.« În prezența Domnului înviat s-a schimbat totul. El a devenit gazda și ei oaspeții Lui (Luca 24,30). »Dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.« Este ultima ocazie de a avea părtășie cu El, înainte de a veni noaptea judecării. Dar promisiunea este cu totul personală. Cât de deosebit de binefăcătoare este această făgăduință pentru oricine, căruia îi este refuzată părtășia adevărată în această Biserică. Noi nu auzim aici vocea Domnului în puterea dăătoare de viață, și nici nu este bătaia la inima unui păcătos pentru mântuirea sa. Invitația adresată păcătoșilor spune: »Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit« (Ioan 10,9). Păcătoșii nu trebuie să bată, căci această ușă este totdeauna deschisă, ei trebuie numai să intre. Celor credincioși li se spune: »Bateți și vi se va deschide« (Luca 11,9). În textul nostru Domnul stă și bate permanent. El dorește să ocupe tot locul din inima alor Săi. El vrea chiar acum să pregătească o masă pentru aceia care Îi deschid ușa. Să se bucure în părtășie cu El, dar El este Cel care dă bucuria.

Făgăduința pentru învingător

21. »Învingătorului îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am învins și M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Său.« Tronul este semnul și simbolul autorității și domniei regale. Cum a ajuns Domnul Isus pe tronul Tatălui Său, cum a putut El să ocupe împreună cu Tatăl Său acest loc sublim? Nu numai pe baza unui drept intrinsec, care I se cuvine, ci pe baza vieții Lui, care a fost caracterizată prin răbdare și biruință, și pe baza morții Sale pentru glorificarea Tatălui. Prin aceasta și nouă ne este arătat clar drumul Învingătorului. Exemplul Lui ne încurajează, și urmele pașilor Lui arată drumul. Plata învingătorului este aici fără îndoială măreață, dar ea nu depășește nicidecum răsplata învingătorului din Filadelfia. Lui i se făgăduiește aici, că va fi unit cu Hristos, Fiul Omului, în Împărăția Sa. Această Împărăție va fi atotcuprinzătoare în extinderea ei (Psalmul 72,8; Zaharia 14,9; Psalmul 8,4-6) și va fi guvernată în dreptate (Psalmul 72,1-7; Psalmul 45,7; Isaia 32,1). Domnia Lui va fi o domnie veșnică (Daniel 4,34; 7,14,27). Ierusalimul ceresc va fi reședința guvernului ceresc al Împărăției (Apocalipsa 21), Ierusalimul pământesc va fi capitala Împărăției de pe pământ (Ieremia 3,17). Deci învingătorului din Laodiceea îi este făgăduită unirea cu Hristos în Împărăția Sa și în slava Sa. Cu siguranță aceasta este o plată bogată și deplină pentru lupta scurtă, chiar dacă ea a fost grea pentru învingerea împrăjărilor din Laodiceea, împrăjări care ne înconjoară din toate părțile. Dar această luptă trebuie dusă până la sfârșit.

După aceea urmează chemarea obișnuită la ascultare, care încheie așa cum se cuvine aceste șapte scrisori deschise.

Cuvânt de încheiere la scrisorile deschise

Scrisorile deschise adresate celor șapte Adunări constituie partea a doua a Apocalipsei, acel »ce este«. Adunarea a existat în timpul lui Ioan și există până astăzi. Ioan a văzut-o în simboluri (capitolul 1,20). După aceea se arată în scrisorile deschise starea lăuntrică, spirituală și morală a Bisericii în treptele ei de evoluție succesive, și parțial concomitente, din istoria ei (capitolul 2 și 3). Schizarea scurtă a istoriei Bisericii în aceste două capitole are valoare inestimabilă. Este un har deosebit de mare, să poți vedea în lumină divină starea Bisericii pe parcursul aproape a 2000 de ani, așa cum o vede El. Ce învățături sunt cuprinse în ea pentru noi! Cât de necesare sunt și atenționările într-un timp de decădere spirituală, de adormire lăuntrică și slăbire morală! Cât de înviorătoare și întăritoare sunt făgăduințele cuprinse în ea, într-un timp de slăbiciune!

Pentru început scrisorile adresate Adunărilor s-au aplicat la starea lor locală, dar această aplicare limitată a lor nu ar fi justificată din cauza amploarei și însemnătății înștiințărilor. Adevărurile și principiile prezentate în ele sunt de mare importanță pentru Biserica mărturisitoare de pe întreg pământul. Ele se pot aplica atât la persoane individuale, cât și la Adunări în totalitatea lor.

Natura Adunării, ordinea și disciplinarea în Adunare au fost tema deosebită a lucrării apostolului Pavel. În Faptele Apostolilor Luca descrie primii treizeci de ani ai istoriei ei, începând din ziua cincizecimii și până la întemnițarea apostolului Pavel în Roma. Vizionarului din Patmos i-a fost dăruit să prezinte istoria Bisericii de la sfârșitul timpului apostolilor și până la lepădarea ei de către Domnul.